

Róth Marcell

Édesapám [Róth Marcell] látható a képen a Maros utcai zsidókórházban.

Apám orvos volt, sebész. Az első világháború után Kolozsvárra került, 1920 körül magántanár lett a kolozsvári orvosi egyetemen. Ő volt az első magyar kisebbségi magántanár az egyetemen. Zsidó is volt és magyar is. A születésem után nem sokkal Aradra költöztek, mert apám ott kapott állást egy szanatóriumban. Ez egy magánszanatórium volt, Windholz szanatóriumként volt ismert Arad-szerte. Az alapító Windholzék zsidók voltak. Az egész szanatórium a Windholz családé volt. Ahogy most rekonstruálom a dolgokat, a szanatórium tönkremehetett 1933 körül, és mi aztán Kolozsvárra költöztünk.

Apám Kolozsvárott a zsidókórházban ["Sebestyén Dávid és Neje Zsidó Közkórház"] dolgozott, ami egy nagyon jó kórház volt. Apám szervezett a kórházban egy nővérképzőt. A zsidókórházban elvben nincsenek nővérek, mint a keresztény kórházakban, de ő nővérképzőt szervezett fiatal zsidó

lányok számára. A pontos nevét nem tudom, mi csak viccesen Ester-schwesternek hívtuk. Ott nevelték őket. Ez egy furcsa dolog, mert később a Maros utcai zsidókórházban keresztény nővérek is voltak, ami egyáltalán nem volt jellemző.

1942-ben eljöttünk Kolozsvárról Budapestre. Ez azért is történt, mert a kolozsvári zsidókórház nehéz anyagi helyzetbe került már 1941-ben. A dél-erdélyi részekből kiestek a páciensek, pedig az volt a gazdagabb rész. A kórházakban csökkentették a létszámot. Apu előrejött. Itt, a Maros utcában volt egy elég ortodox zsidókórház. Annak az igazgatója volt Balkányi, nem tudom a keresztnevét, aki a Hollán Ernő utcában lakott, és aput fölvette.